

VARGA KLÁRA
A FORMÁBAN TÁNCOL...

A Formában táncol,
Maglehet,
Ő maga a Forma.
Meggzéggyenít,
Ahogyan kezét nyújtja.
Elhív örökre a Formátlanságból,
Elvezet minden zaccos maradékságomtól.
Megsebez ujja,
Amint a térképre bök,
Merre van dolgom még.

Most szépen lefogom magam,
Nem menekülök nyüszítve.
Hadd látom színről-színre,
Mi minden nem lehetek többé.

NE AKARD ŐT...

Ne akard őt,
Nem ölel,
Ölni küldték,
Azért jön közel.

Zsenge bimbócska,
Alig férfi,
Gyermek még.
Mégmérgezték,
Megbetegítették,
Tán még kik a bölcsőnél...

Rokonok voltunk
Rég valahol.
Ott nyilván,
Hol az Ige ránk
Legelejébe kimondatott.
Istenittasan,
Szerelmesen,
Ölelkezve
Álltunk egykor
A Teremtés
Bíbor-arany partjainál.

Nem emlékszik.

Korhadt,
Süllyedő tutaj,
Olvadó,
Csonka bálvány.
Szappanszobor.
Kócos, bamba nyűg.
Szorgos szép fejében,
Féregjárt gyönyörűséges szívében,
Ez földi életében
Csak olyan vagyok neki én.

ABLAKVERS NO. 3

Kiindázok belőled,
Elhagylak,
Mindenkor tavaszom.
Kicsordogálok kertjeidből,
Én örök királyságom,
Apadhatatlan gazdagságom.
Kilépek mostan,
Mint ki bévül többé magára nem lel,
Csak a másikban,
Kit rábíztak:
Hozzád hozza,
Veszni ne hagyja semmiképp.